

VIDÁM ESETEK

Gyűjtötte: Gerzsenyi László

Az ötéves Áront először vitte futballmeccsre az édesapja. Nagy gonddal már előre felvilágosításokat adott neki arról, hogy miként kell viselkednie a játékon. Ezt mondta: „Maradj ülve, légy csendben, és viselkedj felnőtt módon.” A kezdő rúgás után Áron hamarosan észrevette, hogy sokan felugráltnak a tribünön, ordítanak és öklüket rázzák a levegőben. Édesapjához fordulva, megkérdezte: „Ezek felnőttek?”

Egy nagyon félénk asszony részt akart venni gyülekezetének látogatási programjában, de megrémítette az a gondolat, hogy most ténylegesen meg kell látogatnia valakit. A lekipásztor érzekelte a nő aggodalmát, és azt ajánlotta neki, hogy imádkozzék minden egyes látogatása előtt. Biztosította őt Isten ígéretéről, aki minden értelmet fölülhaladó békességet ad. Egy héttel később az asszony a felhőkön járt, és örvendezve mondta lekipásztorának: „Igaza volt, az imádság bevált! Minden egyes látogatásom előtt imádkoztam, hogy bárcsak ne lennének odahaza az emberek, és nem voltak otthon!”

Egy nagyon gazdag ember fiútestvére meghalt. A város ezt nem tekintette nagy veszteségnek, mert mindketten kegyetlen, visszataszító gazemberek voltak. A gond akkor támadt, amikor a város híres és megalkuvást nem ismerő lekipásztorát kérték föl a temetésre. Az életben maradt testvér kijelentette, hogy pénzalapot teremt egy új templom építésére, ha a lekipásztor elvál-

lalja a temetési szertartást, és beszédében úgy utal testvérére, mint aki szent volt. Nagy kihívás volt ez a megalkuvást nem ismerő lekipásztor, de ellenállhatatlanul akarta az új templomot, ezért elvállalta a szolgálatot. A gyászszertartás elég simán folyt, és a lekipásztor nyíltan leleplezte az elhunyt ember bűnös életmódját. Felesége meghatódott azon, hogy nem alkudott meg, de kíváncsi volt rá, hogy miként nevezi majd szentnek az elhunytat azok után, amiket addig mondott róla. A becsületes lekipásztor eloszlatta ezt az aggodalmat, amikor befejezésül ezt mondta: „Kétségtelen, hogy ez az ember a sátán barátja volt, de a testvérével összehasonlítva... szent volt!”

Az egyik nagy autóforgalmazó cég eladója biztos volt benne, hogy jó üzletet csinál, ha egy éppen akkor odaérkező férfinak bemutathatja az új, komputerizált kocsikat. Az új modell úgy föl volt szerelve az automatikával, hogy emberi hangon mondott el mindent a gépkocsivezetőnek. A kocsieladó felsorolta, hogy menet közben egy finom hang bejelenti, hogy mennyi a benzintartalék, mikor kell begyűjtani a lámpákat, mennyit hajtott egyfolytában, és milyen sebesen megy a kocs. Az eladó végül így szólt: „Uram, semmi nincs, amit ez a kocs el nem mondana önnek.” Meglepetésére nem nyerte meg a férfi bizalmát, aki távozása előtt ennyit mondott: „Miért lenne nekem szükségem milderre? Van feleségem!”

Egy hatéves gyermek azt mondta édesanyjának,

hogy bemelegedett. Az anya tudta, hogy a gyermek hivatalosan még nem merített be, ezért tovább faggatta a kisgyermeket. Kérte, magyarázza meg, hogy neki mit jelent a bemelegedés. A kisgyermek ezt a felvilágosítást adta: „Tegnap este a fürdőkádban arcom a víz alá merítettem, és közben Jézusra gondoltam.”

Két baptista csoport találkozott Európában, az egyik Amerikából, a másik Németországból érkezett. Vacsora közben több amerikai baptista dohányozni kezdett. A német baptistákat ez annyira megdöbbenetette, hogy csaknem elejtették sörösüvegeiket.

A hároméves Jancsika nem szerette a fürdetést. Édesanyja a következő módon próbálta rávenni a nehéz aktusra: „Nem akarsz szép és tiszta lenni?” A kislány ezt válaszolta: „Igen, de nem volna elég, ha csak leporolnál?”

Egy vitatkozó természetű férfi így bölcselkedett felesége előtt: „Hogyan lehetsz olyan csinos és mégis annyira ostoba?” A feleség ennek megfelelően válaszolt: „Azért vagyok csinos, hogy te szeress engem, és azért vagyok ostoba, hogy én szeresselek téged.”

A tengerparton sétálgatva egy édesapa megkérdezte kislányától: „Tomi, mit gondolsz, honét származott ez a sok homok?” A kislány hozzászólt a büntudathoz, amikor vádolták valamivel, ezért gyorsan ezt válaszolta: „Nem tudom, apu, de ne engem hibáztass érte.”

A vendéglelkipásztor így mutatta be a helyi gyülekezet vezetője: „Előadónk sohasem untatott senkit

hosszú prédikációval. Ezt mindig nagyon gyorsan teszi.”

Egy texasi tehenész találkozott egy wisconsini farmerrel. A két férfi kezdett beszélni a gazdaságáról, és a wisconsini azt mondta a texasi tehenésznek, hogy 125 hektáron gazdálkodik. A texasi semmibe véve ezt a „kis” földterületet így szól: „Barátom, az semmi. Az én gazdaságomon felülhetek hajnalban a teherautómra, és még napnyugtakor sem érem el a földem másik végét.” Amaz így mormogott a bajusza alatt: „Hát igen, nekem is volt valamikor ilyen teherautóm.”

Két férfi dolgozott szorgalmasan a nyári hőségben egy fő út mentén. Az egyik kiásott egy nagy lukat, aztán a munkatársa azonnal betemette. Valaki nézte őket egy darabig, majd bosszankodva azon, hogy az adófizetők pénzét, ilyen hiábavaló munkára fordítják, odament a két férfihoz és megkérdezte tőlük: „Mit csináltak?” Az árokásó ezt válaszolta: „Mi egy három emberből álló munkacsoport tagjai vagyunk, és fákat kell ültetnünk az út mentén. Sajnos, a harmadik munkás – aki a fákat szokta elhelyezni a gödörbe – ma beteget jelentett.”

Az irodában töltött nagyon nehéz nap után egy pszichológus odament lakása bejárati ajtajához és így szólt feleségéhez: „Drágám, szörnyű napom volt. Az egyik problémát hallgattam a másik után. Ezért arra kérek, most ne említs nekem újabb problémákat! Beszélj velem, de csak jó híreket mondj!” A bölcs feleség gyorsan stratégiát változtatott és így szólt: „Rendben van. A jó hír az, hogy három gyermekünk közül kettő ma nem törte el a karját.”

Nagyon fontos, hogy naponta csöndességben együtt legyünk Istennel. Annyira fontos ez, hogy amikor nem tesszük, mások is észreveszik. Ez volt az eset, amikor a négyéves Bandika hibát követett el, mert kiöntött valamit a szőnyegre. Édesanyja hangosan kezdett vele porolni. A kis pszichológus élesen a következő megjegyzést tette: „Mami, ugye elfelejtetted Jézust kérni, hogy segítsen neked kedvesnek lenni a mai napon?”

Egy gazdag, de excentrikus férfi a halálos ágyához hívatta lelkipásztorát, orvosát és egyik politikai barátját. Megmondta nekik, hogy nem ért egyet azzal a hagyományos nézettel, hogy az ember nem viheti magával a pénzét, amikor meghal. Így szólt: „Én elviszem az enyémet!” Elővett három borítékot, és átadott egyet-egyét mindegyik barátjának. Megmagyarázta, hogy a borítékokban 30 ezer dollár van egyenként, és azt akarja, hogy mind a három férfi dobja a borítékot a sírjába, amikor már leengedték a koporsóját. A temetésen mindhárom férfi ott állt halott barátja koporsójánál, ahogy kérte, és tényleg beledobtak egy-egy borítékot a koporsó tetejére a sírba. Amikor azonban visszatértek a temetőből, a lelkipásztort nem hagyta nyugodni a lelkiismerete, ezért megvallotta az orvosnak és a politikusnak: „A gyülekezetnek annyira szüksége volt a pénzre, hogy kivettem 10 ezret, és csak 20 ezret dobtam a sírba.” Az orvos sem takargatta tettét és elismerte, hogy kivett 20 ezret, mert klinikájának ennyi volt a tartozása. A politikus megdöbben az elhunyt férfi két barátjának a becstelenségén, és büszkén kijelentette: „Szégyellem önöket, uraim. Én a teljes összeget magában foglaló csekket dobtam be a sírba.”

A gyógyszerárak ugrásszerű emelkedésével egy futurista azt jósolja, hogy az orvosok hamarosan a következő megjegyzéssel látják el a recepteket: „Vegyen egy tablettát olyan gyakran, amilyen gyakran csak megengedheti magának!”

Egy falusi gyülekezetnek nem volt lelkipásztora, ezért kapcsolatba léptek a szemináriummal. A szemináriumból egy olyan végzett hallgatót küldtek vidékre, aki még sohasem volt a városon kívül. Amikor megérkezett a gyülekezetbe, a városi fiút a legnagyobb meglepetés érte a gyülekezetben, amit addig tapasztalt. Az imaházban a második sorban ült egy diakónus, a jobb

oldalán házörző kutyájával. A jogos méltatlankodás tüzeben az ifjú prédikátor lement a szószékről, leszidta a kutyát, és kirúgta az imaházból. Az egész gyülekezet visszafojtott lélegzettel figyelte az eseményeket, de semmi sem történt. A prédikáció után mindenki sietett kifelé az oldalajtón, és várakozott arra, hogy a diakónus is kilép. Amikor a diakónus üdvözölte az igehirdetőt, mindenki meglepődött. Odanyújtotta a kezét és ezt mondta: „Meg akarom köszönni, hogy kirúgta a kutyámat az imaházból.” Az ifjú lelkipásztor meglepetéssel kérdezte: „Ezt meg akarja nekem köszönni?” „Igen – folytatta az idős diakónus. – Nem kívántam volna, hogy a kutyám is meghallgassa ezt a semmitmondó prédikációt.”

Forgalmi jelzőlámpához érkezett autójával egy édesanya és kétéves kislánya. Miközben várakoztak, az anya három kérdést tett föl: „Mit jelent a piros?” A kislány helyesen válaszolt: „Stop!” Az anya második kérdése ez volt: „Aztán mit jelent a zöld?” A válasz így hangzott: „Indulj!” A harmadik kérdés volt a legnehezebb: „Mit jelent a sárga?” A legbecsületesebb válasz hangzott rá, amikor a ragyogó eszű gyermek kivágta: „Hajts gyorsabban!”

Karácsony közeledtére a bíróságon jószívűen akart ítélkezni egy bíró. Alkalmi mosollyal az arcán megkérdezte a vádlottól, hogy milyen vádat hoztak föl ellene. A férfi ezt felelte: „Korán elvégeztem karácsonyi bevásárlásomat, tisztelt Bíró Úr!” A bíró ezt mondta: „Ez nem bűncselekmény. Milyen korán vásárolt?” A vádlott egy kissé tétovázva ismerte el: „Mielőtt kinyitott az üzlet.”

Amikor a prédikátor bevezette húsvéti prédikációját a gyermekek előtt, megkérdezte a kicsinyektől: „Láttok-e valami eltérőt a mai imaházban?” A kis Miki gyorsan észrevette a különbséget, és rávágta: „Tele van!”

Az elemi iskolában a tanító néni alig tudta megőrizni komolyságát, amikor egy kisfiú így szólt hozzá: „Tanító néni, nem akarom halálra rémiteni, de apukám azt mondta, hogy ha a jegyeim nem javulnak, valakit el fognak nadrágozni.”

Egy kisfiú visszatért az új iskolai év első napjának a végén. Édesanyja megkérdezte tőle: „Milyen az új tanító néni?” „Nagyon aljas, de igazságos” – mondta a fiú. A zavarban levő anya megkérdezte: „Mit értesz ezen?” A kisfiú ezt felelte: „Azt, hogy mindenki iránt egyformán aljas.”

Mielőtt elkezdte volna prédikációját egy lelkipásztor, illusztrálni akarta a különbséget a tény és a hit között. Brillións analógiát alkalmazva belevonta eszme-futtatásába az egész gyülekezetet, amikor kijelentette: „Az valóságos tény, hogy önök a padokban ülnek. Az is tény, hogy én a szószéken állok. De csak hiszem, hogy önök figyelnek rám.”

Egy tapasztalatlan, negyedéves szemináriumi hallgató egy gyülekezetbe ment abban a reményben, hogy ő lesz a következő lelkipásztor. Próbált hatással lenni hallgatóságára azzal, hogy prédikált Isten tulajdonságairól, sok teológiai kifejezést alkalmazva, amiket a könyvekből tanult. Némelyik isteni tulajdonságot rosszul ejtette ki, de úgy gondolta, hogy az emberek úgysem fedezik föl a különbséget. Ez különösen akkor lett nyilvánvaló, amikor egy kis idős asszony találkozott vele az ajtónál és ezt mondta: „FiataleMBER, mindegy, hogy mit mondott, én továbbra is hiszek Istenben.”

Virágcsokrot akart küldeni egy üzletember a barátjának, aki éppen akkoriban nyitott meg egy új irodát. Barátja később fölhívta a nap folyamán, és megköszönte a figyelmes gesztust, de egy kicsit zavarban volt a virágot kísérő kártyán levő szöveg miatt: „Nyugodjék békében!” Az üzletember mentegetőzött a tévedésért és gyorsan fölhívta a virágüzletest, hogy megdorgálja. A virágárus igyekezett vigasztalni az üzletembert, és ezt mondta: „Ez semmi. Valahol a temetőben van egy másik virágcsokor ezzel a mondással: „Jó szerencsét az új helyen!”

Új épület emelésére több pénzt akart gyűjteni egy lelkipásztor. Szenvedélyes felhívását vasárnap délelőttre időzítette, amikor majd a prédikáció után akarta biztatni a híveket az adakozásra. Minden részletet eltervezett, vagy legalább is így gondolta. Amikor belépett az imaházba, pánikba esett. Nem oktatta ki az orgonistát, hogy melyik éneket játssza majd el a kellő időben. Semmi nem jutott az eszébe, hogy megfelelő legyen az énekválasztás, ezért nehéz helyzetében azt mondta az orgonistának, hogy olyan éneket válasszon, ami a legjobban alátámasztja az adakozás ügyét. Amikor elérkezett a felszólítás pillanata, a lelkipásztor kérte a gyülekezetet, hogy kézzelfoghatóan fejezze ki támogatását. Ezt mondta: „Aki kész arra, hogy nagyobb anyagi terhet vállaljon, és legalább 10 ezer forintot vagy ennél többet ajánljon fel a havi rendszeres adakozáson kívül, az álljon fel.” Ekkor intett az orgonistának, hogy kezdje játszani a megfelelő éneket, aki a prédikátor legnagyobb meglepetésére belekezdett a Himnuszba.

Hogyan tapasztalod meg Istent? Évekkel ezelőtt egy kislány vonaton utazott a családjával együtt. Éjszaka hálókocsiban aludtak, fölül a kisleány. Az anyuka biztosította őt arról, hogy közvetlenül alatta alszik, és Isten majd törődik vele. Amint leszállt az éjszaka, a kislány rémületbe esett és megkérdezte: „Anyu, ott vagy?” Anyukája válaszolt: „Igen, drágám.” Néhány perccel később ugyanilyen kérdést tett föl apukájának: „Apu, ott vagy?” Apukája is biztosította, hogy közvetlenül az

alatta levő ágyon fekszik. Néhány perc múlva a kislány megkérdezte, hogy ott van-e a bátyja és a nővére. Miután mindenki válaszolt, a kislány elhallgatott egy kis ideig. Később ugyanezeket a kérdéseket tette föl ismét, és a szomszéd fülkéből egy utas, aki elveszítette a türelmét, mély hangon megszólalt: „Mindnyájan itt vagyunk. Apukád, anyukád, bátyád, nővéred. Most menj aludni!” Hosszas csend után a kislány ezt suttopta: „Anyu, ez Isten volt?”

Három lelkipásztor támogató csoportot alkotott. Több hét után, amikor már eléggé kiépült köztük a bizalom, kezdték közölni egymással legmélyebb titkaikat. Az egyik lelkipásztor megvallotta azt a bűnét, hogy a szerencsejátékok ejtették hatalmába, és néha már a prédikációban sem tud koncentrálni, amikor meglátja a perselyt. A második lelkipásztor elismerte, hogy az ő gyengéje az alkohol, és már-már attól fél, hogy a gyülekezeti tagok is észreveszik. A harmadik szolgatárs gyorsan ezt mondta: „Én pletykafészek vagyok, és alig várom, hogy távozzam.”

A vendéglelkipásztor köszöntötte az embereket egy ébredési sorozat megnyitó alkalmán. Az emberek nagyon kedveseknek tűntek, és értékelték az éppen akkor hallott prédikációt. De egy hölgy hirtelen ezt mondta: „Túl hosszú volt!” Aztán elment a lelkipásztor mellett, majd visszalépett a sor végére, és amikor megint sor került rá, ezt kiáltotta: „Túl hangos volt!” Ezután ismét beállt a sorba. A két negatív megjegyzés már eléggé idegessé tette a vendéget, de próbálta megőrizni nyugalma. Amikor harmadszor is a lelkipásztorhoz ért, kijelentette: „Ugyanakkor unalmas is volt.” Ennél a pontnál a vezető diakónus közbeavatkozott, és biztosította az evangélistát, hogy az asszony megjegyzéseit nem kell komolyan venni. Ezt suttopta a fülébe: „Ne figyeljen rá! Egy kicsit szenilis, és nem tudja, mit beszél. Csak azt ismétli, amit mások mondanak.”

Idősek összejövételén a fiatal előadó megkérdezte a jelenlevőktől, hogy milyen terveik vannak a jövőre nézve. Az egyik idős ember megjegyezte: „Kedvesem, az én koromban már a banánt sem vásárolok zölden.”

A hatéves Zsuzsika panaszkodott anyukájának, hogy fáj a gyomra. Mivel éppen közeledett az ebéidő, az anya így vigasztalta kislányát: „A gyomrod üres. Jobban érzed magad, miután megtöltöd valamivel.” Aznap este a lelkipásztor ment hozzájuk látogatásra. Beszélgetés közben megemlítette, hogy fáj a feje, mire a kislány előállt a megoldással: „Ez azért van, mert üres a feje. Jobban fogja magát érezni, ha megtölti valamivel.”

Közvetlenül a házasságkötés előtti napon egy ifjú jegyespár tragikus autóbaleset áldozata lett. Amikor megérkeztek a mennyországba, megkérdezték, hogy összeházasodhatnak-e a mennyben, mivel a halál a földön megakadályozta őket ebben a lehetőségben. Péternek ilyen esete még nem volt, ezért megígérte, hogy utánanézi a kérdésnek. Öt évig tartó vizsgálódás után Péter visszatért és megmondta az ifjú párnak, hogy összeházasodhatnak. A házastársjelöltek az addigi öt évet arra használták fel, hogy jobban megismerjék egymást, hiszen az örökkévalóság állt előttük. Mielőtt elkötelezték volna magukat a házasságkötésre, a nő megkérdezte Pétertől: „Ha nem válik be a házasságunk, elválhatunk-e a mennyben?” Péter haragra lobbant. Öt percen át magyarázta nekik az akadályokat és küzdelmeket, amiken át kellett mennie, hogy biztosítsa házasságkötésüket. Aztán ezt mondta: „Öt évembe került, amíg idefönt találtam egy prédikátort. Mit gondoltok, mennyi időt vesz igénybe, amíg ügyvédet talállok?”

Egy kisfiú és édesanyja utazni készült egy ünnepi időszakban. Amint közeledtek a repülőjegyet árusító kisasszonyhoz, a kisfiú tájékoztatta őt arról, hogy kétéves. A jegyárúsító gyanúsán nézett a kis gézengúzra és megkérdezte: „Tudod-e, hogy mi történik azokkal a kisfiúkkal, akik hazudnak.” A kis utas mosolyogva válaszolta: „Igen, félárú jeggyel utaznak.”

Két fiú vitatkozott azon, hogy kinek az apukája erősebb. Az egyik így szólt: „Apukám el tudná látni a te apukád baját.” A másik fiú félvállról megjegyezte: „Nem nagy ügy. Ezt anyukám is meg tudja tenni.”

Egy nyolcéves gyermek szüleinek nehéz napjai voltak, amikor kisfiuk nyári táborozásra ment. Még sohasem voltak tőle távol egy egész hétig, és miután nem hallottak róla több napon át, fölhívták a tábor, hogy megkérdezzék, hogy érzi magát. A szülők kiábrándultan hallották a választ, hogy nem hiányzanak a kisfiúnak. Még több információt akartak kapni, ezért újból föltették a kérdést: „Van-e a gyerekek között olyan, aki honvágyas?” A fiú ezt válaszolta: „Csak azok, akiknek kiskutyájuk van odahaza.”

Egy természetes hetvenéves asszony hívta a kályhajavítót. A mester hamar rájött a bajra, és öt perc alatt

megjavította a kályhát. Ezután részletes számlát adott az idős nőnek 70 dollárról. A nő fölkiáltott: „Herven dollárt egy ilyen munkáért? Csak öt percbe került.” A szerelő megmagyarázta, hogy vállalatánál ennyi az egy óras kiszállási díj minimuma. Erre az asszony így szólt: „Akkor azt akarom, hogy dolgozza le a következő ötvenöt percet is.” Ezzel átadott neki egy gereblyét, amivel a szerelőnek az óra hátralevő részében faleveleket kellett gereblyéznie a ház körül.

Amikor a perselyt körülhordozták, egy kisfiú még szorosabban markába szorította a pénzét. Az istentisztelet után odament a lelkipásztorhoz, és átadta neki a visszatartott perselypénzt. A lelkipásztor megkérdezte: „Miért nem tetted a perselybe, amikor ott volt előtted?” A kisfiú ezt válaszolta: „Biztos akartam lenni benne, hogy megkapja, mert tudom, hogy igazán szüksége van rá. Apukám mondta, hogy ön a legszegényebb prédikátor, akit valaha hallott.”

Albert Einstein egyszer kijelentette: „Ebben az univerzumban a legnehezebb megérteni a jövedelemadót.”

Egy vasárnap délelőtti istentisztelet végeztével a lelkipásztor odaállt a gyülekezet elé, hogy ismertesse írásban elkészített lemondását. Ebben benne volt minden szükséges kifejezés, szónokiasság és elismerés, amit el lehetett tőle várni. Aztán az előre elkészített nyilatkozatot ezzel zárta: „Ugyanaz a Jézus, aki hozzátok vezetett engem, most egy másik gyülekezetbe vezet.” Erre az orgonista elkezdte játszani a következő éneket, és a gyülekezet is rázendített: „Ó, mily hű Barátunk Jézus!...”

Egy amerikai farmer kis teherautóján magával vitte a kuttyját, az utánfutón pedig a lovát. Egy veszélyes kanyarnál egy nagy teherautó a farmert lekényszerítette az útról, és belefordult az árokba. Az országúti forgalmi

rendőr hamar a baleset helyszínére érkezett, és gyorsan fölmérte a károkat. Amikor látta, hogy a kutya és a ló szenved a baleset miatti sérülésekben, előrántotta pisztolyát, és véget vetett az állatok szenvedésének. Aztán odament a farmerhez és megkérdezte: „Ön hogy érzi magát?” A farmer rátekintett a még füstölő pisztolyra, és gyorsan ezt válaszolta: „Sose voltam jobban.”

A vasárnapi iskolai tanító próbálta elmagyarázni, hogy Jézus mindig velünk van, még akkor is, amikor nem látjuk. Egy négyéves vasárnapi iskolás bólogatott, hogy megértette a gondolatot: „Tudom, hogy ő kicsoda. Ő az a láthatatlan személy, aki megnyitja előttünk az ajtót az üzletek bejáratánál.”

